צג א ב מיי׳ פ״א מהלי י״ט הלי ד ופ״ה הלכה א סמג לאוון עה

הנכה ח סמג נחוין עה טוש"ע א"ח סי" תקיח סעיף א: צד ג מיי פ"א מהלי עירובין הלכה ד

סמג לאוין עה טוש"ע א"ח

סי׳ תקכח סעיף א:

 ל) שבת ד' קכד: לקתן לו.,
ג'' רש"ל דאסרי ולא,
ג) וו"ל הערוך ערך ערכ מר
סבר עירוב הולאה לשבת
עירוב הולאה לוו"ע פרי י"ע לדברים שאינן לורך אוכל כשבת מה שבת אין מוליאין מרשות לרשות אלא ע"י עירוב כך ביו"טו. ד) מכות

כא: פסחים מו:, ה) [מבשל גיד ביו"ט. כל"ל], ו) [כל מלאכה לא יעשה בהם. שמות יב], ז) [שמות יב], מ) [שמות לו], ש) [שם כ], י) וע"ו לו.ז. כ) ושמות כג. שם לד, דברים יד], () [חולין קטו:], מ) [פסחים ה:], ני (ער' תוס' חולין לח: וחוס' ע"ו סו: סד"ה אמר ר' יוחנן], ש) [וע' תוספות כריתות יד. ד"ה עירוב], ע) רש"ל מוחק כל זה, ע) רש"ל גורס ליתא להאי

תורה אור השלם ו. ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת וקדשתם את יום השבת צויתי

פירושה וי"ג הבל ר"ת פירש.

הגהות הב"ח

(**ל**) תום' ד"ה ה"ג כש' וכו׳ וחיכת לורך מקלת חבל שלח ללורך כל"ל וחיבת שיש לורך י"ע נמחק: בא"ד דשרי גם

מוסף רש"י

אין מוציאין לא את הקטן. הונאה שלא לנורך, דלא אישתרי לכתחילה ביו"ט טפי מבשבת אלא אוכל נפש (שבת קכד:). לוקה משום מבשל גיד ביר"ט. בישול שאינו ראוי (פסחים מז:). משום מבשל בשר בחלב. מבשר בש. אפילו הוא חול, וקסבר יש בגידים בנותן טעם וכשו הס (שם). משום אוכל בשר בחלב. תלתי לא תבשל כתיבי חד לאכילה וחד להנאה וחד לבישול

מוסף תוספות

א. דהוי רבותא טפי דאף על גב דהוי צורך י"ט לוקה אליבא דב"ש. מוס׳ מגילה ה. ד"ה עולת.

מר סבר. בית שמאי: ומר סבר. בית הלל. והנך מתניתא לא אפלוג אלא מר אשמעינן חדא ומר אשמעינן חדא ולא פליגי. מתניתא קמייתא הכי קאמר במה דברים אמורים בשיש להן ניר באמלע אבל אין להם ליר כל עיקר דברי הכל מותר ותנא בתרא ה"ק במה דברים אמורים

דנחלקו בשאין להם ציר מן הלד אבל

בשיש להם ליר מן הלד דברי הכל

אסור: בזרגני' לא את הקטן. כל

מילי דלאו לורך אכילה: גבו' עולה נדבה. דאילו עולת חובת היום רחמנא

שריא אבל זו יש להקריבה לאחר יום

טוב: לוקה. משום יו (לא תעשה כל

מלאכה) (שמות כ): ללורך. אך אשר

יאכל לכל נפש": בערוב והולאה. אם

נאסרה הוצאה ביו"ט ונתקנו הלכות

ערובי חלירות ליו"ט אם לאו: ואין

ערוב והולאה כו'. ואע"ג דעיקר

הוצאה מויעבירו קול במחנהה נפקא לן

(שבת דף מו:) בא ירמיה ופירש שלא

נאסרה אלא בשבת משום הכי הא שרו

אבל שחיטה שהיא אב מלאכה ובכלל

לא תעשה כל מלאכהש היא אימא לך

אפילו לב״ה אם הותרה לנורך לא

הותרה שלה ללורך והך מתניתין הפי" ב"ה: מחקיף לה רב יוסף. ההך

אחקפתא דרבה: אלא מעחה.

דסבירא להו לב״ה אין איסור הולאה

ליו"ט: ליפלגו באבנים. אי אין איסור

הוצאה אין איסור טלטול שלא נאסר

טלטול אלא משום הוצאה. ומה שלא

גזרו על כל טלטולים אפילו על

אוכלים וכלים משום דאין גוזרין גזרה

על הלבור אא"כ רוב לבור יכולין

לעמוד בהי: אלא מדלא אפלוג

באבנים ש"מ. דלכולי עלמא יש

הולאה ליו"ט אלא שמן התורה הותרה

לצורך וב"ה אית להו כיון דהותרה

לצורך הותרה מן התורה לגמרי אלא

רבנן גזור במידי דהוי טרחא דלא

גזור ובית שמאי לית להו מיגו ומידי דלורך אכילה שהתורה התירתו

הותר ושאינו לורך אכילה באיסורו עומד מן התורה: ואף ר' יוחנן סבר במסוך גרסינן: פליגי. ב"ש וב"ה ודכולי עלמא יש איסור

הולאה ליו"ט מויעבירו קול במחנה דישנה בשאר מלאכות וירמיה

היה מזהירן על השבתות שהן חמורין והלואי ישמעו: לוקה

משום מבשל גיד. שהבשול אב מלאכה הוא ובשול גיד דבר האסור

ואינו ראוי לאכילה ועומד באיסור לא תעשה כל מלאכה דלא הותר

אלא לנורך: ולוקה משום מבשל בשר בחלב. לאו משום יום טוב דמלקות דבשול יו"ט הא תנא ליה אלא אפילו הוא חול לוקה

משום מבשל בשר בחלב דכתיב לא תבשל גדי בחלב שלש פעמים?

אחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה ואחד לאיסור בשולי:

מר סבר גזרינן ציר באמצע אמו ציר מן הצד ומר סבר לא גזריגן: **כותני'** 6בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את הָקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים ובית הלל "מתירין: גמ" תני תנא קמיה דרבי יצחק בר אבדימי השוחם עולת נדבה ביו"ם לוקה א"ל דאמר לך מני בית שמאי היא סדאמרי לא אמריגן מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך דאי בית הלל יהא אמרי מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך הכא נמי מתוך שהותרה שחימה לצורך הותרה נמי שלא לצורך מתקיף לה רבה ממאי דב"ש ובית הלל בהא פליגי דלמא בערוב והוצאה לשבת ואין ערוב והוצאה ליו"ם קא מיפלגי מ"ם יערוב הוצאה לשבת וערוב הוצאה

ליו"ם ומר סבר גערוב הוצאה לשבת ואין ערוב הוצאה ליו"ם כדכתיב יולא תוציאו משא מכתיכם ביום השבת בשבת אין ביו"ם לא מתקיף לה רב יוסף אלא מעתה ליפלגו באבנים אלא מדלא מפלגי באבנים ש"מ בהוצאה שלא לצורך פליגי וְאף ר' יוחגן סבר במתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך פליגי דתני תנא קמיה דר' יוחנן ייהמבשל גיד הנשה בחלב ביו"ם ואכלו

לוקה חמש לוקה משום יימבשל גיד ולוקה משום אוכל גיד ולוקה משום מבשל בשר בחלב ולוקה משום אוכל בשר בחלב ולוקה משום לריך כגון אבנים אבל בקטן וספר תורה דלריכינן להו ביו"ט לא

דאוכל נפש הותר דכתיב אשר יאכל וגו' (שמות יב) וה"ה בנדרים ונדבות מתוך שהותרה וכו' וא"כ אשכחנא דהותרו בהדיא וכיון דאשכחנא דהותרו בהדיא לא אמרי׳ אהדרי׳ לאסור׳ קמא אלא למאי דאהדריה אהדריה ולמאי דלא אהדריה לא אהדריה וקאי דוקא בעשה: דלמא בערוב והוצאה קמפלגי. פי׳ רש״י ערובי חנרות וקשה

השוחם עולת נדבה ביום מוב לוקה ובו'. וה״ה דמני למימר

דסבירא להו הכי בהדיא טפי ותימה הואיל ומוקמינן לה אליבא דב"ש

אם כן לימא השוחט עולת חובה בי"ט לוקה * דהא ב"ש אית להו לקמן

אמינא

ר״ע היא מי דלית ליה מתוך אלא ניחא ליה למנקט ב״ש

(דף יט.) על עולת ראייה דלוקה

דדרשינן וחגותם חגיגה אין עולת

ראייה לא וי"ל משום דיוקא נקטיה

מאי לריך עירובי חלרות גבי י"ט הא בלאו הכי מותר לטלטל מחצר לחצר לצורך לכ"נ להר"ר חיים כהן דגרסינן ערוב הולאה בלא וי"ו יו והכי פירושו אם אסור הולאה מעורב בו בין שאר מלאכות אע"ג שהיא מלאכה גרועה ואם שייכא אסור הולאה אם לא קמפלגי ומיהו יש לישב דגרסינן שפיר ערוב והולאה דלריך ערוב שיוכל להוליא דברים שאינן ללורך יו"ט כלל ש' (ואין ערוב והולאה ליו"ט דשחני הולחה דגרועה היח מכל שחר מלחכות ויש ספרים דגר' קרא דירמיה ולא תוליאו משא מבתיכם ביום השבת בשבת

אין ביו"ט לא דממעט לה בהדיא מטעם דהולאה גרועה היא):

דאי הוה נקט עולת חובה הוה עולת חובה מחייבי רבינו חננאל אבל שלמי חובה כיולא בו פטור [מתני׳] בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את הקטן כוי. נקטינן לולב למצותו הואיל והם חובה וגם יש בהן לורך האדם אבל שלמי נדבה חייב הואיל נקטינן לולב למצותו וקטן למולו וספר תורה והיה יכול להקריבן למחר והשתא דנקט עולת נדבה אשמעינן רבותא יקטן לכוולו יוספו ומויזו לקרות בו. ובית הלל מתירין להוציאן אפילו דדוקא עולת נדבה חייב דכולה כליל לרשות הרבים. ומשום אבל שלמי נדבה פטור אע"ג שאינו רושות הובים. ומשום הכי אמרינן בגמרא הא דתני השוחט עולת נדבה חייב בהן והיה יכול להמתין עד למחר ביו"ט לוקה, ואע"פ שעושה מצוה, ב"ש היא ולא ב"ה, דשמעינן הואיל ויש בהן לורך הדיוט וא"ת והא אפילו ב"ה מודו דלוקה דסבירא להו לקמן (שם) דנדרים ונדבות אין להו לב״ה דאמרי מתוד לוו לב וו שהותרה הוצאה לצורך. הרבים בי"ט ואמאי מוקים לה אליבא שנאמר אך אשר יאכל דב"ש וי"ל דמהיכא אית ליה דנדרים וגו׳. הותרה נמי הוצאת ונדבות אין קרבים בי"ט מלכם ולא לגבוה וא"כ הוי לאו הבא מכלל עשה לולב וס״ת שאינן לצורך אכילה, הכא נמי כיון שהותרה השחיטה לצורך דאין לוקין עליו וא"ת כיון דאהדריה אכילה הותרה נמי שלא לצורך, אלא מתני׳ מני ב״ש היא. ודחינן להאי אהדריה לאסורא קמא דהא אמרי׳ י גבי גווז פסולי המוקדשין דלוקה אע"ג סברא ממאי דבהאי טעמא דלא ידעינן אסור גויזה רק מדכתיב פליגי ב״ש וב״ה, דלמא (דברים יב) תובח ולא גיוה דהיינו לאו בעירוב והוצאה פליגי. . ב"ש [סברי] יו"ט בדברים הבא מכלל עשה דאין לוקין אלא ש"מ שאינן לצורך אוכל נפש כיון דאהדריה אהדריה לאסורא קמא כשבת. מה שבת איז בשבות, כווו שבות ארן מוציאין מרשות לרשות אלא ע״י עירוב, כך כלומר ללאו שהיה בו קודם שנפסל וגם גבי נדרים ונדבות נימא הכי ביו"ט. ומה שבת איןס ב. ט. וכוו שבון איןס מוציאין בה [לר״ה] כך (שבת) [יו״ט] אין מוציאין. וב״ה סברי אין דאהדריה לאסורא קמא ולוקה וי"ל דשאני גיזה שלא הותרה בפסולי המוקדשין כלל בהדיא וא״כ הואיל עירוב והוצאה ליו״ט, דכי כתיב ולא תוציאו משא ואשתכח סמך בהו לאסורא מוקמינן מבתיכם. ביום השבת הוא ליה באיסורא קמא אבל הכא גבי יו"ט טבוניכם, ביום השבונ הוא דכתיב, ולפיכך הוצאה ביו״ט שרי, אבל לשחיטה שלא לצורך אפילו ב״ה אסרי. ודחי רב יוסף אי הכי שאין הוצאה . אסורה ביו"ט לדברי ב"ה. אם יוציא אבנים לרה״ר פטור הוא. אלא מדלא תנינן דפליגי באבנים, צד מצוה, ש"מ במתוך שהותרה לצורך אכילה הותרה נמי שלא לצורך אכילה [פליגי]. וכן נמי מדחזינן לר' יוחנן דאמר לתנא דהוה תני קמיה, המבשל גיד הנשה בחלב

[ביו"ט] ואכלו לוקה ה', לוקה משום אוכל גיד

שאינו בר אכילה, וה״ה למבשל בשר בחלב

כו, יאי, יייבן לתנא הבערה ובישול אינה משנה, כלומר

אינו חייב בהן אליבא

תוך שהותרה לצורך כו׳.

ביו"ט

יוחנן

, בבב אונ ומשום מבשל שבישל ביו״ט

למבשל בשר כו׳, וא״ל ר׳

ה"ג רש"י אלא מעתה לפלגו באבנים ומדלא מיפלגי באבנים ש"מ וכו". והכי פירושו אלא מעתה דב"ה לית להו אסור הוצאה לפלגו בטלטול אבנים ולשמעינן רבותא דלית להו בהן אסור הוצאה דהא לא נאסר בשום דבר טלטול אפי׳ דבר שמלאכתו לאסור וגם אינו צורך י״ט כלל אלא גזרה שמא יוליא כדאיתא בהדיא פרק כל הכלים (שבת דף קכד:) ואפי׳ דבר שהוא לורך יו"ט כגון כלי הלריך לו היה ראוי לאסור גזירה שמא יוליא אלא שאין גוזרין גזירה על הלבור אח"כ רוב הלבור יכולין לעמוד בה ומדלא קמפלגי באבנים שמע מינה בהולאה וכו׳ דב״ה סברי מתוך וא״ת כיון דב״ה אית להו מתוך אמאי אין מתירין אפי׳ טלטול אבנים וכל דבר אפילו אינו לורך יום טוב ויש לומר דודאי אין ה"נ דמדאורייתא הואיל והותרה הותרה לגמרי אלא רבנן גזור על דבר שאינו לורך יו"ט דכיון דעיקר הולאה נאסרה יש לאסור בדבר שאין לצורך יום טוב כלל ע"כ פי׳ רש"י ולא רצה לגרוס כמו שיש בספרים אלא מעתה הוציא אבנים לב״ה ה"ג דלא מחייב מלקות דא"כ הוה מסיק לפי׳ זה הוליא אבנים לב"ה דחייב ורש"י קים ליה דב"ה סבירא להו הואיל והותרה הותרה לגמרי אלא רבנן הוא דגזור בדבר שאינו לורך יו"ט כלל וקשה חדא דאמרי׳ בפסחים (דף מו:) האופה מיו"ט לחול לוקה ולא אמרינן מחוך וכו׳ ואפילו לרבה דלא לקי היינו מטעם הואיל ואי אחרמי ליה אורחים אבל מטעם מחוך לא קאמר ועוד דמוחק גירסת הספרים לכן נראה לפר׳ דגרסי׳ כגירסת הספרים אלא מעתה הוליא אבנים לב"ה ה"נ דלא מחייב פי' מדאורייתא מלקות וכ"ת ה"נ א"כ לפלגו באבנים אלא ודאי מדלא קמפלגי וכו׳ ודוקם בהוצאה שיש בה צורך יו"ט קצח אמרינן מחוך שהוחרה לצורך יו"ט דכל אוכל נפש מוחר הוחרה נמי שלא לצורך אוכל נפש הואיל ואיכא צורך מקצת (6) שיש צורך יו״ט אבל שלא לצורך יו״ט כלל ודאי דאסור מן החורה כגון אופה מיו״ט לחול ומוציא אבנים דליכא לא לורך נפש ולא שמחת יו"ט חייב מדאורייתא וכי פליגי ב"ש וב"ה בדברים שאינן ללורך אוכל נפש ואיכא בהן לורך יו"ט קצת כגון קטן למולו דהמצוה נקראת צורך יום טוב ולולב לצאת בו וס"ת לקרות בו וכן פי׳ רבינו חננאל אבל ® ליתא פירושן דלאו דוקא קטן למולו דה"ה שלא למולו דשרי גם (ט טיול דהא אשכחן נמי דמשחקין בכדור שקורין פלוט״א בלע״ז ביו״ט ברה״ר אע״ג דליכא אלא טיול וא״ח השוחט עולה מה לורך יש לו בה יש לומר דהכא נמי איכא שמחת יו"ע שלא יהא שלחנך מלא ושלחן רבך ריקן כדמוכח לקמן (דף כ:):